

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום חזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

בבא בתרא-המוכר את הבית		Talmud Navigator											
מילרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הכיסה - נתחייב בה.	דאמר רבה:											!	פ.ה.
אימור דאמר רבה - בבעלי חיים, דאנקטינהו ניגרא ברייתא, כי האי גונא מי אמר?												‡	פ.ה.
אני וארי שבחבורה תרגימונה, ומנול? ר' זירא, הכא במאי עסקינן - כגון שנשלה למוד בה לאחרים, ובשואל שלא מדעת קא מפלגי	אלא אמר רבא: [ר' זירא]											!	פ.ה.
שואל הוי	מר סבר: [ר"י]											♦ ■ !	פ.ה.
ומר סבר: גזלן הוי.	ומר סבר: [חכמים]											♦ ■ !	פ.ה.
הנטל כלי מן האומן לבקרו ונאנס בידו - חייב.	גופא, אמר שמואל:											■	פ.ה.
והני מילי הוא - דקיצי דמיה.												■	פ.ה.
ההוא גברא דעל לבי שבחא, אגבה אטמא דבישרא, בהדי דקא אגבה אתא פרשא מרמא מיניה אתא לקמיה דרב יימר, חייביה לשלומי דמיה. והני מילי הוא - דקיצי דמיה.	[רב יימר]											○	פ.ה.
ההוא גברא דאיתיה קארי לפום נהרא, אתו כולי עלמא שקול קרא קרא, אמר להו: הרי הן מוקדשין לשמים אתו לקמיה דרב כהנא												○	פ.ה.
אין אדם מקדיש דבר שאינו שלו.	אמר להו: [רב כהנא]											■	פ.ה.
וה"מ הוא - דקיצי דמיהו, אבל לא קיצי דמיהו - ברשות מרייהו קיימי ושפיר אקדיש.												■	פ.ה.
הלוקח ירק מן השוק, ובריר והניח אפילו כל היום כולו - לא קנה ולא נתחייב במעשר, גמר בלבו לקנותו - קנה ונתחייב במעשר, להחזירו אי אפשר - שכבר נתחייב במעשר, ולעשרו א"א - שכבר מפחיתו בדמים, הא כיצד? מעשרו ונתן לו דמי מעשר.	ת"ר:											■	פ.ה.
אטו משום דגמר בלבו לקנות, קנה ונתחייב במעשר?												‡	פ.ה.
הכא בירא שמים עסקינן, כגון רב ספרא, דקיים בנפשיה (תהלים ט"ו) ודובר אמת בלבבו.	רב הושעיא:											!	פ.ה.
הסיטון מקנה מדותיו אחד לשלשים יום, ובעל הבית - אחד לשנים עשר חדש	[ת"ק]											♦ ■	פ.ה.
חילוף הדברים.	רבן שמעון בן גמליאל:											♦ ■	פ.ה.
חנווני מקנה מדותיו פעמים בשבת, וממחה משקלותיו פעם אחת בשבת, ומקנח מאזנים על כל משקל ומשקל												■	פ.ה.
במה דברים אמורים - בלח, אבל ביבש - אינו צריך.	רשב"ג:											■	פ.ה.
וחייב להכריע לו טפח.												■	פ.ה.
היה שוקל לו עין בעין - נתן לו גירומין, אחד לעשרה בלח, ואחד לעשרים ביבש.												■	פ.ה.
מקום שנהגו למוד בדקה - לא ימוד בגסה, בגסה - לא ימוד בדקה, למחוק - לא יגדוש, לגדוש - לא ימחוק.												■	פ.ה.
מנהני מילי?												^	פ.ה.
דאמר קרא: (דברים כ"ה) אבן שלמה וצדק, צדק משלך ותן לו.	ר"ל:											!	פ.ה.
א"ה, אימא סיפא:												‡	פ.ה.
היה שוקל לו עין בעין - נתן לו גירומין	[סיפא]											‡	פ.ה.
ואי הכרעה דאורייתא, היכי יהיב ליה עין בעין?												‡	פ.ה.
אלא רישא במקום שנהגו, ואי איתמר דר"ל - אסיפא איתמר:												!	פ.ה.
היה שוקל לו עין בעין - נתן לו גירומין.	[סיפא]											■ !	פ.ה.
מנהני מילי?												^ !	פ.ה.

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה O key-מקרא:	statement-מימרא ■ † קושיא- ^ שאלה- ! תירוץ- proof-ראיה
--	---

בבא בתרא-המוכר את הבית		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
דאמר קרא: וצדק, צדק משלך ותן לו.	ר"ל:										!	!	◇	פח:		
וכמה גירומין?													^	פח:		
אחד מעשרה בליטרא בלח לעשרה ליטרין.	ר' אבא בר ממל אמר רב:													◇	פח:	
אחד לעשרה בלח, ואחד לעשרים ביבש וכו'.														■	פח: <	
היכי קאמר? אחד מעשרה בלח לעשרה דלח, ואחד מעשרים ביבש לעשרים דיבש, או דלמא אחד מעשרה לעשרה דלח ולעשרים דיבש?	איבעיא להו:													^	פח:	
תיקו.														!	פח:	
קשה עונשן של מדות יותר מעונשן של עריות, שזה נאמר בהן (ויקרא י"ח) אל וזה נאמר בהן (דברים כ"ה) אלה.	ר' לוי:													■	◇	פח:
ומאי משמע דהאי אל - קשה הוא?														^	פח:	
דכתיב: (יחזקאל י"ז) ואת אילי הארץ לקח														!	פח:	
גבי עריות נמי הכתיב: אלה														‡	פח:	
ההוא למעוטי מדות מכרת.														!	פח:	
ואלא מאי עודפיהו?														‡	פח:	
דהתם אפשר בתשובה, והכא לא אפשר בתשובה.														!	פח:	
קשה גזל הדיוט יותר מגזל גבוה, שזה הקדים חטא למעילה, וזה הקדים מעילה לחטא.	וא"ר לוי:													■	◇	פח:
בוא וראה שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם הקב"ה ברח ישראל בעשרים ושתים וקללן בשמונה, ברכן בעשרים ושתים - (ויקרא כ"ו) מאם בחקותי עד קוממיות, וקללן בשמונה - (ויקרא כ"ו) מואם בחקותי תמאסו עד ואת חקותי געלה נפשם ואילו משה רבינו ברכן בשמונה וקללן בעשרים ושתים, ברכן בשמונה - (דברים כ"ח) מוהיה אם שמוע תשמע ועד לעבדם, וקללן בעשרים ושתים - (דברים כ"ח) מוהיה אם לא תשמע עד ואין קונה.	וא"ר לוי:													■	◇	פח: